

O učenem psičku.

Čuj me pazno, čuj me pazno,
Kodrasti ti psiček,
Stóri precej, kar ukažem
Jaz, tvoj gospodiček.

Zdaj gosposko se na noge
Zadnje mi usedi,
Migljeju na hip poslušen
Bodi in besedi!

Zdaj poskoči! V prah mi lezi!
Vnovič se obnesi
In ta kamen tamkaj s ceste
V gobčeku prinesi!

Glej, kaj jata sitnih vrabcev
Tam na pragu dela!
Skoči tja, drugače bode
Palica ti pela . .

No, tako, ti res si priden . .
A kako si v jezi . .
Nič ne dé, oj ljubi psiček,
Le k nogam spet lezi.

Glej, kaj tu sem zate skrival . .
Polna to je skleda,
Ker si priden, polizati
Smeš jo zdaj seveda.

A le urno, da uprežem
Te pred vozek novi,
Da zbežala bova dalje,
Kot bežé vetrovi . .

Pa kako! Ti se ustavljaš?
To ni nič, oj psiček!
Čuj me, čuj me, le nikari
Biti tak teliček.

Jaz te branim in te hranim,
Da ti ni stradati,
A zato i, kakor hočem,
Moraš zaplesati . .

Čuj, drugače te privežem.
Proč prostost bo, psiček . .
In privezan stal boš v hlevu,
Kakor kak osliček.

Lucijan.

Bučelica in čmrlj.

(Basen.)

Na dišeči cvetki sta se sešla čmrlj in bučela.

»Oj bučela«, pravi čmrlj, »kakó si ti suha! Poglej mene, kakó sem debel in rejen! I kaj pa delaš z medom, ki ga nabiraš po cvetju, kaj ga ne pojéš sama?«

»O ne«, odgovori bučelica, »jaz ga dajem tudi drugim . . .«

»To si bedasta«, reče nato čmrlj, »jaz ga pa sam pojém. Čemu bi ga dajal drugim? Zato sem pa tudi telesen in rejen, hm, ti si pa kot trska!«

»Naj bom kot trska, zato me pa tudi ljudje ljubijo bolj nego vse druge moje vrste, tebe pa se bojé in te ne marajo«, odgovori bučelica in odletí proti ulnjaku.

Siluška.